

La comissió no era només del 3%

ANTONI SEGURA*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 4 de agost del 2010

El 24 de febrer del 2005, el president Pasqual Maragall sorprenia tothom quan, dirigint-se a Artur Mas al Parlament de Catalunya, afirmava «Vostès tenen un problema i aquest problema es diu tres per cent». Les paraules del president van provocar una dura rèplica del líder de CiU i, per no trencar el consens parlamentari entorn del text estatutari en procés d'elaboració, Maragall accedí a retirar la seva afirmació. Més de cinc anys després d'aquells fets, les conclusions de l'informe que l'Agència Tributària ha adreçat al jutge Juli Solaz confirmen un parell de coses. D'una banda, l'existència d'un triangle que relaciona l'antic equip directiu del Palau de la Música (Fèlix Millet i Jordi Montull) amb Ferrovial-Agroman i amb entitats vinculades a CDC. De l'altra, que de la documentació analitzada es desprèn «que el gruix de les aportacions efectuades per Ferrovial [...] és satisfer la contraprestació corresponent per l'adjudicació d'obres públiques, essent utilitzat el Palau de la Música per a canalitzar els pagaments corresponents... L'aportació es quantifica habitualment en el 4% del pressupost de l'execució material». En suma, en vista d'aquestes conclusions ¿que el jutge que instrueix el cas haurà de validar¿ sembla que el president Maragall no anava errat, més aviat es va quedar curt.

Després de tot el que ha plogut amb l'Estatut no està el patí per a bromes i, per higiene democràtica, convindria que CiU ¿i d'altres forces polítiques esquitxades pel cas Pretòria¿ aclarís una vegada per totes les seves suposades implicacions i responsabilitats en pràctiques de finançament il·legal. És obvi que la inexistència d'una llei que reguli les

aportacions privades al finançament dels partits afavoreix aquestes pràctiques il·legals i que la bombolla immobiliària, que ha donat característiques pròpies a l'actual crisi econòmica, les ha alimentat durant anys. Però això no és cap excusa per incomplir la llei posant en perill la credibilitat tant de les institucions com de les forces polítiques implicades. Hi ha el convenciment que la corrupció i el finançament il·legal no tenen càstig electoral. És un error perquè, en el millor dels casos, afavoreixen l'abstenció i, en el pitjor, provoquen una desafecció política i institucional que obre les portes a populismes de tota mena.

En conclusió, en la mesura que CiU aspira legítimament a governar fora bo que comencés a depurar responsabilitats abans que no ho faci el jutge, perquè, més enllà del que dictaminin les comissions parlamentàries o els informes de l'Agència Tributària, resta l'ètica política que cal exigir a qualsevol força que demana el vot als ciutadans. La transparència no és un valor afegit, sinó el pilar en què se sustenta la credibilitat del discurs polític. És hora, doncs, de procedir a una profunda regeneració política d'unes formacions polítiques sovint viciades per l'exercici del poder que, moltes vegades, es confon amb els interessos de partit i/o fins i tot particulars, la qual cosa ha portat a vorejar la llei amb actuacions inadmissibles en democràcia.

*Catedràtic d'Història Contemporània de la Universitat de Barcelona